

Turvallisuus – Mitä se oikeasti on?

Tero Heiskanen
Johtaja
Infrap Oy

Turvallisuus on käsitteenä suhteellinen määre. Wikipedia osasi tiivistää, että turvallisuus tarkoittaa vaarojen ja uhkan poissaoloa. Emme yleensä, jos koskaan, voi poistaa kaikkia riskejä. Kyse on siitä, miten ne tunnistetaan, hallitaan ja paljonko siihen halutaan panostaa.

Suurimmaksi haasteeksi meille muodostuvat yleensä ennalta tuntemattomat uhat, sekä tutut ja turvalliset tilanteet. Emme koskaan pysty ennakoimaan kaikkea, jolloin meillä pitää olla valmiudet reagoida uusiin uhkiin ja haasteisiin. Toisaalta emme saa turtua ja luottaa sokeasti vanhaan tuttuun ja turvalliseen.

Turvallisuus on meidän kaikkien yhteinen asia. Luomme turvallisen työympäristön itsellemme vain, jos kaikki asianosaiset ovat hommassa täysillä mukana. Työelämä

ei lähtökohtaisesti ole extreme-laji. Adrenaliinipiikki pitää hakea jostain muualta. Todellisena arjen sankaruutena voidaan paremmin pitää sitä, että huolehdimme niin itsestämme kuin työkavereistamme siten, että kaikki saavat tehdä työpäivänsä sekä pääsevät myös kotiin terveinä ja yhtenä kappaleena.

Turvallisuuskulttuuri lähtee selkäytimestä. Työ ja arki täydentävät tässäkin toisiaan. Kasvattaminen, yleinen turvallisuuskulttuuri, lähtee jo kodista ja koulusta.

Kallionrusnausta käsityönä nostokorista vt5 Mikkeli - Nuutilanmäki projektilla.

Turvallisuus on meidän kaikkien yhteinen asia. Luomme turvallisen työympäristön itsellemme vain, jos kaikki asianosaiset ovat hommassa täysillä mukana.

Kenellekään ei varmasti tule yllätyksenä se, että pitkällä tähtäimellä esimerkki toimii paljon paremmin kuin käsky. Huono esimerkki on esimerkki sekini. Liian usein olen itsekin jäänyt kiinni (varsinkin oman jälkikasvun kanssa) kliseestä ”älä tee niin kuin minä teen, vaan tee niin kuin minä sanon”. Työelämässä yhteisesti luodun toimintakulttuurin ylläpitäminen ja sääntöjen noudattaminen ovatkin avainasemassa. Siihen jos vielä mausteeksi heitetään mukaan maalaisjärki, niin alkaa olla hyvät onnistumisen edellytykset kasassa. Maalaisjärjellä tässä tarkoitan mm. sitä, että aina kaikki ei ole turvallisin vakiorkaisun, jonkin yleismääräyksen tms. mukaisesti. Kyllä ohjeita, määräyksiä ja lainkirjaintakin on aika-ajoin syytä haastaa. Varautuminen ja

Kirvesmies testaa turvavaljaiden toimivuutta vt5 Mikkeli - Nuutilanmäki projektilla.

toimenpiteet tehdään tilannetta ja tarvetta, ei selustan varmistamista varten.

Etteikö kehitys sitten kehity. Yhä harvemmin kuulen lauseita ”näin on aina tehty” tai ”ei ole ennenkään tarvinnut”. Kun itse on harmikseen huomannut tullessaan miehen ikään, niin samalla nuorisosta on ilokseen saanut huomata, että sellaista periaatteellista vastustusta joka ikiseen asiaan ei enää ole verissä. Ei ainakaan niin pinttyneenä kuin omassa sukupolvessa on ollut. Kierolla savolaisella (aidoksi sellaiseksi tunnustaudun) tavalla voisi sanoa, että kun huomaa itse olevansa ”se pahin jarru”, niin jossain on onnistuttu.

Usein heitetään johtopäätöksenä, että parempi olla tekemättä mitään, niin mitään ei myöskään satu. Meillä ei kuitenkaan ole tarvetta suojata itseämme pumpuliin. Ihminen on käynyt kuussa ja tullut sieltä jopa takaisin. Kaikki on mahdollista, kun ensin rauhassa mietitään, miten se tehdään järkevästi, turvallisesti ja tapauskohtaisesti harkiten.

Ettei turvallisuusajattelu sitten keskityisi pelkästään työaikaan, niin kaikkea tätä voi soveltaa siviilissäkin, vaikka sitten vähän ”extrememmin”. Pitää kuitenkin muistaa, että on parempi elää silloin kun on vielä hengissä. Korvien väliä on syytä tuulettaa. Se näkyy varmasti jaksamisena sekä terävyytenä myös työelämässä ja sitä kautta työturvallisuudessa.

Turvakaiteen asentaminen putoamissuojaksi käynnissä vt5 Mikkeli - Nuutilanmäki projektilla.

Kallioleikkauksen irtolohkareiden rusnaaminen käsityönä käynnissä turvavaljaiden kanssa.

Suoja-auto varustettuna törmäysvaimentimella suojaamassa ajoratamerkin-tätyötä.

